

บทความเรื่อง นามว่าอินเดีย

โดย ดร. พระมหาทวี ฐานวโร

ตอน ๑

อินเดีย คือแดนดินถิ่นพระเจ้า

อินเดีย มีหลายเผ่าหลายศาสนา

อินเดีย มีแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์คองคา

อินเดีย มีแดนภูผาหิมาลัย

ตอน ๒

อินเดีย คือที่สุดของที่สุด

อินเดีย คือเมืองพุทธที่ยิ่งใหญ่

อินเดีย มีหญิงสวยสุดกว่าประเทศใด

อินเดีย แล้งน้ำใจมากด้วยขอทาน

ตอน ๓

อินเดีย คือเมืองที่สุดของปัญหา

อินเดีย คือบ่อเกิดปัญญามหาศาล

อินเดีย คือบ่อเกิดศรัทธาธาร

อินเดีย คือสุสานอารยธรรมตำนาน โลก

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือแดนดินถิ่นพระเจ้า”

อินเดียเป็นถิ่นกำเนิดเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ๓ องค์คือ พระพรหม ในฐานะผู้สร้างโลก พระ
วิษณุ ในฐานะผู้รักษา พระศิวะ ในฐานะผู้ทำลาย นอกจากนี้ยังมีเทพตนเล็กตนน้อยรวมทั้ง
ศักดิ์เทพอีกจำนวนมากหลายพันตน ผู้ใดนับถือเทพตนใดต้องนับถือศักดิ์ของเทพตนนั้นด้วย
เช่น นับถือพระพรหม ต้องนับถือศักดิ์ของพระพรหม มีมเหสี บุตร หลาน ถ้านับถือ
พระกฤษณะจะต้องนับถือวัว (พาหนะ) พระคเณศต้องนับถือช้าง พระรามต้องนับถือลิง ด้วย
เหตุนี้ เป็นเหตุให้มีพิธีเช่น ไหว้ พิธีฉลองชัยชนะของเทพเหล่านั้นเป็นเทศกาลประจำปี ดังนั้น

เทวดาในประเทศอินเดียจึงมีมากกว่า ๑,๐๐๐ คน

ข้อที่ว่า “อินเดีย มีหลายเผ่าหลายศาสนา”

อินเดียมีคนหลายเผ่า มีลัทธิและศาสนามากที่สุด ทั้งที่เป็นแดนเกิดของศาสนา ทั้งที่มีชาวอินเดียนำเข้ามานับถือด้วย ศาสนาที่ถือกำเนิดในอินเดียได้แก่ศาสนาพุทธ ศาสนาซิกข์ ศาสนาฮินดู และศาสนาเชน และศาสนาที่มาจากอินเดียแพร่หลายที่มีผู้นับถือมากเป็นอันดับสองของอินเดียได้แก่ศาสนาอิสลาม นอกจากนี้ยังมีเจ้าลัทธิ เจ้าความคิด สำนักปรัชญา เช่นลัทธิครุ ทั้ง ๖ ลัทธิทิฐิ ๖๒ เป็นเจ้าความคิดในรูปแบบศาสนาปรัชญา

อินเดียเป็นแหล่งกำเนิดปรัชญาค่ายตะวันออก ปรัชญาค่ายนี้เกิดตามป่าตามถ้ำน้ำตก ยอดภูเขา ลักษณะของปรัชญามีใช้ทฤษฎีเท่านั้น หากแต่ยังมุ่งเน้นการปฏิบัติอีกด้วย ปัจจุบันอินเดียมีสองศาสนาหลัก ๆ คือฮินดูและมุสลิม ศาสนาพื้นเมืองเป็นฮินดู พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นฮินดูมีประชากรมาก แต่มุสลิมเป็นชนกลุ่มน้อยแต่แข็งแรงมีอิทธิพลสูง

ศาสนาฮินดูมีอิทธิพลต่อจิตใจชาวอินเดียเป็นอย่างมาก ชาวอินเดียเรียนรู้สังคมจากวัฒนธรรมประเพณีที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ทุกเทศกาลทุกประเพณีคือการไหว้เทพเจ้า ดังนั้นเทศกาลกับศาสนาฮินดูแยกกันไม่ได้ ผู้คนที่นับถือจะมอบความคิดความชอบไว้กับพระเจ้าองค์นั้น ๆ เช่นนับถือพระศิวะก็มอบไว้กับพระศิวะเทพ ปฏิบัติทุกอย่างที่จะให้พระศิวะเทพโปรดปราน เครื่องบูชาพระศิวะเทพคือ น้่านม ดอกดาวเรือง ส่วนเจ้าแม่กาลีนั้น โห่ดมากต้องเช่นด้วยหัวแพะที่มีเลือดสด ๆ ที่หน้าศาลรูปปั้นเจ้าแม่กาลีจะมี ตะแลงแกงตัดคอแพะอยู่ แพะตัวไหนงาม ๆ ก็จึงเข้ามาจับคอพาดตะแลงแกงนั้น เพชมาตสับคอด้วยอີโต้ทีเดียว ส่วนหัวรีบลากไปตั้งพานหน้ารูปปั้นเจ้าแม่กาลี รอยเลือดไหลเป็นแนวทาง ถ้าตัวก็คืนสดทุกหัวเป็นวงกลมรอบ ๆ เนื้อที่สองสามเมตร เมื่อลำตัวแพะนิ่งแล้วเจ้าของจะอุ้ม ไปลอกหนังชำแหละเนื้อกินหรือไม่ก็ขาย เนื้อเขาเรียกว่าแพะรับบาปแทนคน แพะถูกฆ่าแต่คนได้บุญ ในประเทศอินเดียบรรดาเนื้อที่แพงที่สุดคือเนื้อแพะประมาณกิโลละ ๖๐ บาทเมื่อเทียบกับเนื้อวัว ๒๕ บาท เนื้อหมู ๓๐ บาท เนื้อไก่ ๕๐ การปรุงเนื้อแพะต้องปรุงตามสูตรเรียกว่าเครื่องปรุงต้องเพียงพอ ประกอบด้วยตะไคร้ ข่า หัวหอม กระเทียม ขิง น้ำมะนาว ไม่อย่างนั้นจะมีกลิ่นคาวมาก และคนปรุงต้องเป็นแขกโดยเฉพาะจึงจะมีรสชาติอร่อย แต่เนื้อไก่ผู้คนไทยปรุงไม่ได้ ชาวฮินดูในชนบทหรือในเมืองบางแห่ง ไม่เคยเห็นหน้าผู้นำประเทศไม่เคยเห็นหน้ารัฐมนตรี ยิ่งประธานาธิบดีด้วยแล้วไม่รู้จักเอาเลย เขาจึงไม่รู้กฎหมายว่าห้ามอะไร อนุญาตอะไร แต่เขา

จะรู้ดีจากประเพณี หรือเทศกาลจากบรรพบุรุษ ประเพณีของเขาจะเข้าไปถึงทุกครัวเรือน งาน
ราตรีสำหรับเขาก็คือไปไหว้พระเป็นกลุ่มตามวัดที่มีเทวรูปที่ตนนับถือ เช่นนับถือลึงก็ไปวัด
ลึง เรียกเป็นภาษาอินดีว่า หนูมานมันดิระ ลือบันเทิงที่เขารับรู้กันได้คืออย่างหนึ่งคือ ลือภาพ
ยนต์ โปสเตอร์ภาพยนตร์ ลือเหล่านี้จะเข้าถึงทุกหลังคาเรือนเลย ที่วีของเขาทั้งประเทศมีอยู่
เพียงช่องเดียว รายการทีวีส่วนใหญ่เป็นเรื่องเทศน์ ร่ายมนต์ หนังสือนิยายปรัมปราทางศาสนา
ส่วนวิทยุรับได้ประมาณสองสถานี ซึ่งมีเสียงมา ๆ ขาด ๆ

ข้อที่ว่า “อินเดีย มีแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ชื่อกงคา”

แม่น้ำคงคา ตามความเชื่อกันมาว่าเป็นแม่น้ำมาจากสวรรค์ ต้นน้ำคงคาคือเทือกเขา
หิมาลัย เป็นลำน้ำนี้ไหลผ่านตามแนวภูเขาหิมาลัย มีลักษณะเย็นมาก นำมือจุ่มแล้วลูบหน้า
เย็น ไปถึงหัวใจเลย มีบริเวณหนึ่งที่แม่น้ำคงคานี้ไหลผ่านคือ ฤๅษีเกษ แปลว่า ศิระษะของเหล่า
ฤๅษี เห็นจะเป็นจริงอย่างนั้น เพราะพื้นที่แห่งนี้เต็มไปด้วยวัดวาอารามของฮินดูทั้งเล็กและ
ใหญ่ แต่ละแห่งเน้นไปที่การปฏิบัติโยคะ มีห้องปฏิบัติโดยเฉพาะ ผู้เขียนเคยเข้าไปดูแล้ว
ทดลองนั่งสมาธิหน่วยรู้สึกดีมาก เรียกได้ว่าบรรยากาศสร้างอารมณ์แห่งธรรมะ ประชากร
ของพื้นที่แห่งนี้เป็นพระฮินดูเสียมากกว่าชาวบ้าน ชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าแม่ขาย
เหลือจากนั้นเป็นเหล่าฤๅษี ดินแดนฤๅษีเกษเป็นแหล่งปฏิบัติธรรมของฤๅษี ใครก็ตามที่ไป
สถานที่แห่งนี้เรียกว่าไปแดนสวรรค์ (land of paradise) บรรยากาศ ณ ที่นั้น เป็นที่เจริญ
ศรัทธาเลื่อมใสยิ่งนักเมื่อมองกวาดสายตาไปตามริมฝั่งคงคาเห็นเหล่าโยคีนั่งบำเพ็ญเพียรอยู่
บนโขดหิน เนินทราย ใต้ต้นไม้ นำถามให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยว่า "ถ้าหลับตาแล้วเห็นอะไร
บ้าง"

ณ จุดหนึ่ง เป็นสะพานข้ามแม่น้ำที่เย็นฉ่ำ เป็นสะพานแขวน เมื่อยืนอยู่ตรงกลาง
สะพานแล้วมองลงไปเห็นน้ำสีเขียวกำลังต้องคลื่น มองให้นิ่งลงไปเห็นปลากำลังว่ายน้ำทวน
กระแสน้ำไหว ๆ ถ้าเอาวนไปวางดักไว้พอได้ที่แล้วยกขึ้น มันคงจะคืนด้วยความเสียใจอย่าง
ที่สุดแม่น้ำคงคาไหลผ่านที่ไหนก็ไม่ศักดิ์เท่าไหลผ่านกรุงพาราณสี อันเป็นที่ผลิตผ้ากาสีเนื้อดี
แม่เจ้าผู้ครองเมืองต่าง ๆ ยังใช้ผ้าที่ผลิตจากที่แห่งนี้เป็นเครื่องภูษา เกี่ยวกับพระพุทธเจ้า
กล่าวกันว่า เมืองพาราณสีเป็นถิ่นของพระพุทธเจ้าสมัยเสวยชาติเป็นพญากวาง เป็นถานที่
พระพุทธเจ้าเสด็จมาพบฤๅษีปัญจวัคคีย์ เป็นถานที่พระพุทธเจ้าแสดงปฐมเทศนา เป็นถานที่ที่
พระพุทธเจ้าได้อรหันต์สาวก ๖๐ องค์ เป็นสถานที่ที่พระพุทธเจ้าให้อุคตมการณ์การเผยแผ่

ศาสนาแก่พระอรหันตสาวก ๖๐ องค์ เพื่อออกเผยแผ่ศาสนาด้วยคำว่า "จรธ ภิกขเว จาริกัม พุชชหิตาย พุชชสุขาย โลกานุกมปาย" เป็นสถานที่เกิดสังฆรัตนะแห่งแรก และทางศาสนาฮินดูถือว่าเป็นศูนย์กลางของศาสนาฮินดูด้วย เนื่องจากเป็นเมืองที่สามารถอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมฮินดูได้ดีมากที่สุดกว่าทุกเมือง

ชีวิตของคนอินเดียผูกพันอยู่กับแม่น้ำคงคาตั้งแต่ก่อนเกิดจนตาย หนุ่มสาวหลังจากแต่งงานในคืนวันนั้น รุ่งขึ้นจะควงแขนกันลงอาบน้ำคงคาเอาฤกษ์เอาชัย ในการเริ่มต้นใช้ชีวิตคู่ อินเดียจะลงอาบน้ำคงคาตอนเช้าตรู่ที่มีเทศกาลไหว้พระ อย่างเช่นเทศกาลมหาศิวราตรี ซึ่งเป็นเทศกาลขอสามีขอลูก วันรุ่งขึ้นของเทศกาลหญิงสาวจะนำดอกไม้พร้อมด้วยกระบุงน้ำนมบูชาพระศิวะไปที่วัดฮินดู ดอกไม้จะวางไว้รอบ ๆ ส่วนกระบุงน้ำนมจะเทลาดหัวรูปพระศิวะลึงค์ให้ไหลลงมากที่ปลายโยนี จะเห็นบางคนเอานิ้วมือช้อนมาแตะที่หน้าผาก นี่คือน้ำมหรมนต์สร้างโลก จากนั้นก็จะอ้อนวอนว่า ขอให้ได้สามีรูปงาม สุขภาพดี ร่ำรวย มีความรู้ และฉลาด แต่เป็นหญิงที่แต่งงานแล้วก็จะอ้อนวอนว่า ขอให้สามีอายุยืน แข็งแรง

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือแดนภูผาหิมาลัย”

ตอนเหนือของอินเดียมีเขตติดต่อกับประเทศเนปาล จีน ธิเบต ภูฏาน เนียง ๆ เวียดนาม ดินแดนแถบนี้กล่าวกันว่าเป็นทางสายใหม่ ม่านหลังคาโลก อีกมุมหนึ่งของรอยต่อประเทศเหล่านี้เป็นประเทศหิมาลัย ตามตำนานทางพระพุทธศาสนาคือป่าหิมพานต์ แปลว่า ป่าภูเขาหิมาลัย (the Everest) ผู้เขียนเคยเดินทางจากอินเดียไปเนปาล เส้นทางสายนี้ เป็นเส้นทางคดเคี้ยวค้งบันไดหมุน บางที่มีลำคลอง น้ำตกจากยอดเขา มีเส้นน้ำประหนึ่งว่าเทน้ำจากถังเป็นแนวยาวลงมาจากสันเขา

คืนวันหนึ่ง ผู้เขียนเข้าพักวัดเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง เช้าตรู่หลังจากเตรียมเสบียงอาหารเรียบร้อยแล้วก็สว่างพอดี สมาชิกกลุ่มก็มาเรียกให้ไปดูภูเขาทองแห่ง นี้ก็อยู่ในใจว่าจะต้องได้จุดทองแน่ ๆ ออกจากโรงครัวมาก็ขึ้นไปหลังคาบ้านพร้อมด้วยกล้องถ่ายรูปประจำกายมองขึ้นไป โอเป็นอย่างว่าจริง ๆ ภูเขาหิมะเป็นแท่ง ๆ ซึ่ขึ้นฟ้าเป็นตึกไปหยกเลย กำลังต้องแสงอาทิตย์อ่อน ๆ ทอแสงทองออกเป็นประกายกระทบกับสายตาเราแวบ ๆ

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือเมืองที่สุดของที่สุด”

อินเดีย เป็นเมืองที่มีภูเขาสูงที่สุด มีประชากรหนาแน่นมากที่สุดในประเทศเมือง มีขอ

ทานมาก มีรถไฟที่ใหญ่ช่วงกว้าง และขบวนยาว มีภาษาพูดที่มาก (ประมาณ ๒๐๐ ภาษา) มี
สุสานแห่งความรักที่มหัศจรรย์ มีบ้านดินปูนที่น่าศึกษา มีการลงแขกประทุ้งมาก มีวันหยุด
ตามเทศกาลมาก มีศาสนามาก มีลัทธิมาก มีขบวนแต่งงานที่ใหญ่ (เจ้าบ่าวจี๋ซ่าง) วัวกิน
อาหารที่แปลกที่สุด (กินผ้า, กินกระดาษ) มีคำหยาบคายด้วยคำว่า แจกจี๊ด จี๊ดอู จี๊ดเต่า แจกจี
เซา จี๋เซ่าจี๋ แจกจี๊ดว่ง จี๋แคะ จี๋แคะ จี๋เกา แจกจี๋ขอ และที่สุดยิ่งกว่าประเทศใดคือ มีคณะละคร
สัตว์มากที่สุด ประมาณ ๒๐ คณะทั่วประเทศ แต่ละคณะใหญ่มีทั้งช้างเสือสิงห์กระทิงแรด
หมี จรเข้ นก งู เป็นต้น

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือเมืองพุทธที่ยิ่งใหญ่”

พระพุทธศาสนามีถิ่นกำเนิดอยู่ที่อินเดีย เจ้าชายแห่งกษัตริย์วงศ์ศากยะชื่อ สิทธัตถะ
(สันสกฤตเป็น สิทธารถ แปลว่าผู้มุ่งความสำเร็จ) ว่าแล้วตามพระนามนั้นก็เป็นอย่างจริง คือสำเร็จ
เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ประกาศศาสนาในแคว้นใหญ่ ๆ เช่นแคว้นมคธ แคว้นกา
ลี แคว้นโกศล สำหรับแคว้นมคธถือว่าเป็นนครศาสนา รองลงมาแคว้นโกศล มีศูนย์กลางคือ
เมืองสาวัตถี ถิ่นที่พระพุทธเจ้าประทับจำพรรษานานที่สุดถึง ๒๕ พรรษา เป็นเมืองยอดแห่ง
มหาโจรคือองคคุลิมาร ยอดทาน คืออนาถปิณฑิกเศรษฐี ยอดหญิง คือ นางวิสาขา เป็นเมืองที่
พระพุทธเจ้าตรัสมงคลสูตร ๓๘ ประการ มีการไม่คบคนพาล คบแต่บัณฑิต เป็นต้น
ภายหลังที่พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ๓๐๐ ปี ก็ยังเป็นเมืองพุทธที่ยิ่งใหญ่ โดยมีพระเจ้า
อโศกมหาราช พระราชาผู้ยิ่งใหญ่ มีศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาอย่างมาก วางดาบมาถือคัมภีร์
เปลี่ยนกองสงครามเป็นกองทัพธรรม สร้างศาสนวัตถุ เช่นวัด เจดีย์ วิหาร ศาลาธรรมไว้ตาม
จุดต่าง ๆ ในอินเดียถึง ๔๕ แห่ง ให้ครบตามจำนวนเวลาประกาศพระพุทธศาสนา คือ ๔๕
พรรษา พระองค์รับเป็นผู้อุปถัมภ์สังคายนาครั้งที่ ๓ ซึ่งถือได้ว่าการทำสังคายนาครั้งนี้เป็น
การทำสังคายนาระดับนานาชาติ เนื่องจากอันติสงฆ์แห่งการทำสังคายนาครั้งนี้ มีผลให้จัดส่ง
สมณทูตไปแคว้นเมืองต่าง ๆ ถึง ๘ สาย แม้ประเทศไทยก็ได้รับอันติสงฆ์ด้วย คือมีสมณทูต
เข้ามาสู่ดินแดนสุวรรณภูมิเป็นสายที่ ๘ โดยมีพระโสณะและพระอุตตระเข้ามาตั้งอาณเขต
บริเวณจังหวัดนครปฐม ก่อเจดีย์เล็ก ๆ เป็นเครื่องหมายไว้ ภายหลังนั้นได้รับการบูรณะจน
เป็นเจดีย์ใหญ่โต เหตุนี้จึงเรียกว่า จังหวัดปฐมและพระปฐมเจดีย์ ตอนนี้อยู่ที่พระพุทธศาสนาแบบ
ดั้งเดิมหรือแบบเถรวาทเข้าสู่ประเทศไทยแล้วทางตอนเหนือ ส่วนมหายานเข้าทางตอนใต้
ศาสนาฮินดูเข้ามาทางทิศภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข้อที่ว่า “อินเดีย มีหญิงสวยสุดกว่าประเทศไทย”

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๘ หญิงชาวอินเดียที่มีรสนิยมมอเดิลบางส่วน ตั้งอยู่ในทางตอนใต้ของอินเดีย เช่นเมืองบอมเบ เธอติดตามพ่อแม่ไปเคป โทอยู่ประเทศตะวันตก หรือไม่ก็เกิดในเขตตะวันตก อธิพิลตะวันตกได้ซึมเข้ากระดูกดำ ทั้งการนุ่งห่มแบบสากล เป็นนุ่งกางยีนส์ นุ่งขาสั้น พอได้โอกาสสมัครเข้าประกวดนางสาวงามจักรวาล หรือไมก็นางงามโลกบ้างปรากฏว่าได้ทั้งสองตำแหน่งในปีเดียวกัน นางงามจักรวาลชื่อ ชัสมิตา เช่น ส่วนนางงามโลกชื่อ ไอศวรา ไร เท่าที่รับทราบมายังไม่มีประเทศไทยที่ได้ตำแหน่งสูงสุดอย่างนี้พร้อม ๆ กันเช่นนี้

เมื่อกล่าวถึงหญิงสวย ส่วนใหญ่ก็จะมุ่งไปที่ดารานักร้อง นักแสดง แต่ก็จริงแหละ เพราะเขาเหล่านี้เป็นแม่แบบแห่งความสวยงาม ในที่นี้ก็จะทำให้เห็นความพิเศษออกไปจากความสวยของเธอ ก็คือ ดารานักแสดงของแขกเขานั้นไม่ได้เพียงแต่มีความสามารถในการแสดงที่เก่ง ดีบทแตกเท่านั้น หากแต่ยังต้องเด่นเก่ง ร่าเริง อีกด้วย นั่นคือเอกลักษณ์ของดารานักร้อง นักแสดงที่อยู่ในตัวคนเดียวกัน

ข้อที่ว่า “อินเดีย แล้งน้ำใจมากไปด้วยขอทาน”

ที่สุดอย่างหนึ่งของอินเดียคือ คนขอทาน ขอทานจะมากที่สุดสำหรับคนไทย เมื่อเขาเห็นคณะนักท่องเที่ยวคนไทยเขาจะรีเข้าไป เมื่อสังเกตดูคณะนักท่องเที่ยว ไหน ๆ ก็ไม่ค่อยไปขอ แต่เป็นคณะทัวร์ ไทยละก็ชอบ เพราะโดยธรรมชาติคนไทยเราเห็นใครน่าสงสารไม่ได้มีอะไรอยากยื่นให้หมด แต่บางคน เมื่อเขาขยันขยอขอหน่อย บ้างก็บ่นว่าขอทานเยอะ ก็อยากให้เขาเองยังมาบ่นว่าขอทานเยอะ ของให้ฟรีใครเขาไม่อยากจะละ ถ้าเป็นพระเขาจะขอว่าสามจี เปซ่า เคนะ กันเตจี เปซ่า เคโค เมื่อได้แล้วจะพูดกับเราว่า บะหุจทันยะวา ขอบคุณ ฟิรมิเลงเก้ พบกันอีก

ณ สถานีรถไฟ เป็นจุดศูนย์รวมที่พักคนร้อนเร่ ที่อาศัยชุกห้วนอนของคนยากจน หลังจากทำมาหากินมีค่าแล้ว มิใช่มีแต่สถานีรถไฟเท่านั้น แม้แต่ริมถนนก็เป็นที่พักห้วนอน โดยเฉพาะสถานีรถไฟหาที่เหยียบไม่ได้ เวลาเดินต้องย่อง ๆ สอดเท้าเข้าไปยังตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง บางครั้งก็ข้ามหัว บางคนก็ข้ามลำตัว ถ้าไปลงเท้าเหยียบอวัยวะส่วนใดเข้า อย่างน้อยก็ถามเชิงคำว่า กอน แฮ ไครนะ หากพูดด้วยความเห็นใจ ไม่แล้งน้ำใจก็จำใจแล้ง เขาทำไปก็มุ่ง

เอาตัวรอดเราเองถ้าไม่อยู่ในฐานะอย่างเขาก็อยากได้ชีวิตรอดเหมือนกัน ชีวิตผู้คนมากมาย เหลือที่จะช่วยเหลือใครไหว ต้องจำกัดที่อยู่ทีกินอันน้อย ต้องยื้อต้องแย่งกันทำมาหากิน ใคร แข็งแรงเอาตัวรอดจากความหิวโหยได้ก็อยู่ในสังคมได้ตามทฤษฎีชีวิตของ ชาร์ล ดาวิน ดังนั้น หากไม่ต้องการเป็นเหยื่อความหิวโหยแล้ว ต้องระมัดระวังการลี้ภัย การกรีดกระเป่า

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือเมืองที่สุขของปัญหา”

ด้วยสิ่งแวดล้อมทางประชากร ทางธรรมชาติ ทางที่อยู่อาศัย ทางอาหารการกินสิ่ง ไม่เอื้ออำนวยที่จะให้คนมีสังคมมีความรักความเมตตาต่อกัน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดการซื้อตั๋ว รถไฟ ไม่มีคิวไม่มีแถว ไม่มีลำดับก่อนหลัง ใครแขนยาวยื่นข้ามหัวกันไป แหม ! กลิ่นเต่าเหม็นเสียดด้วยซิ ขนาดเดินผ่านห่างกันสองเมตรยังเหม็นแล้ว ปัญหาสังคมที่เห็นได้ชัดอย่าง คือมารยาทการใช้ถนน รถคันหน้าติดไฟแดงคันหลังบีบแตรไล่เฉยเลย รถจักรยานกำลังใช้ สิทธิบนถนนพอรถใหญ่มาบีบแตรไล่ว่า***ซ้ำให้เข้าไปก่อน*** แต่แปลกว่านอนขวางถนน แทนที่จะไล่เร็ว แต่ต้องวิ่งรถอ้อมไป

บางเวลามีการลงแขกสามัคคีประท้วงกันดีมาก ถ้าจะมีการประท้วงเพียงแต่ส่งสัญญาณ ให้รู้ว่าจุดไหนเท่านั้น บริเวณนั้นจะเงียบ พ่อค้าแม่ขายปิดร้านค้าร้านขาย เปิดได้แต่ร้านขายยา และร้านเครื่องครัว แต่ร้านเหล่านี้ถ้าถูกสั่งปิดก็ต้องปิดทันที มิฉะนั้น จะถูกเผา ครั้งหนึ่ง ใน ห้องสมุดมหาวิทยาลัย มีนักศึกษานั่งดูหนังสือกันเต็มเลย พอถูกสั่งหยุด ใช้เวลานานทีเดียวเท่านั้นเดินเข้าแถวออกเรียบริ้ว นักศึกษามีอำนาจสั่งผู้บริหาร สั่งให้อาจารย์เลิกสอนก็ต้องเลิก สั่งให้ปิดสำนักงานต้องปิด รถตำรวจยังถูกยึดมาติดเครื่องขยายประท้วงด้วยคำว่า ชินะบาช ๆ (ประท้วงทางเดียวเท่านั้นที่จะได้สิ่งที่ต้องการ) สำหอะไรเล่า ตำรวจยังต้องถือโซ่ล่ามปืนติดเอวไว้ เมื่อถูกแย่งไปจะได้เอายาก ๆ หน่อย หรือไม่ก็ขอตายพร้อมกับปืนออกจากเอว มีคนไทยเปรียบเทียบกับงูกับแขกว่า ถ้าเจอแขกกับงูให้ตีแขกก่อน เพราะแขกร้ายกว่างูแขกในไทยโตกลับว่า ที่คนไทยรับตีแขกก่อนเพราะกลัวแขกแย่งกินงู ฮ่า ๆ เอ๊ย ๆ

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือบ่อเกิดปัญญามหาศาล”

อินเดียเป็นแหล่งปัญญาให้คนเรียนรู้โดยธรรมชาติ เรียนรู้จากเหตุการณ์ เรียนรู้วิธี

การเอาตัวรอดอยู่ตลอดเวลา เดี่ยวไฟไหม้ตายหมู่ในพิศุเทศกาลบุชา บ้างก็โรคห่าลง บ้างก็น้ำท่วมทั้งคนทั้งบ้านลอยน้ำไปพร้อม ๆ กัน เหตุการณ์อย่างนี้เกิดแต่ละทีมีคนตายกันมาก มีครั้งหนึ่ง เห็นชีวิตจริง ๆ พุดไปนำเสนอสารตัวเอง เดินทางโดยรถไฟจากเมืองพาราณสีมายังเมืองกัลกัตตา เมืองท่าเข้าอินเดีย ประมาณ ๕๐๐ กิโลเมตร ซึ่งตนตีตัวไว้เกือบเดือนเศษ ถึงเวลาเดินทางจริงไม่มีที่นั่งเต็มหมด เลยต้องไปนั่งฟังประตูห้องส้วม เวลาคนเข้าที่ก็ขยับที่ออกที่ก็ขยับที่ ผู้หญิงก็เสียงดังมากกว่าผู้ชาย เสียงถ่ายดังแปด ๆ ยังนึกคิดเป็นเลขแปด แปดบนล่างแปด เขาไม่นิยมนั่งถ่ายลงคอห่าน ทำไมมานั่งหยอดไว้ข้าง ๆ คอห่าน แกรมไม่ลาดน้ำลง ประหนึ่งว่าจงใจจะให้เราเหม็น โถชีวิต จะไม่ให้ปลง ไม่ให้เห็นความจริงชีวิตอยู่อย่างไรรอเอาอยากนี้กระมังจึงมีคนเปรียบเทียบความไม่แน่นอนนี้ว่า คนเราเมื่อขึ้นสู่ที่สูงได้ก็ลงสู่ที่ต่ำได้ เทวดายังตกสวรรค์ ดังนี้ จะมัวไปยึดมั่นถือมั่น ไปไยกัน มีชีวิตอยู่ไปอีกไม่ถึงร้อยปีก็ตายจากกันไป

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือบ่อเกิดศรัทธาธาร”

อินเดียเป็นแหล่งความเชื่อที่ให้ความหวังในชีวิตชาติหน้าที่ดี อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ในคัมภีร์ที่มกนิกายว่า “อานนท์ ผู้ใดมานมัสการสถานที่สี่ตำบล คือ ที่ประสูติที่ตรัสรู้ ที่แสดงปฐมเทศนา และที่ปรินิพพาน ด้วยศรัทธาแล้ว ภายหลังแต่ตายเพราะกายแตกผู้นั้นจะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์” แต่มีข้อแม้ว่าต้องไปด้วยศรัทธาในพระพุทธเจ้าจริง ๆ ไม่ใช่แค่สักว่าคิดตามคณะนักท่องเที่ยวนั้น ด้วยเหตุนี้ อินเดียในปีหนึ่ง ๆ จึงมีประเทศชาวพุทธ เช่นประเทศไทย ศรีลังกา หรือกลุ่มชาวพุทธจากประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ เดินทางเข้าอินเดียเพื่อนมัสการสังเวชนียสถานเป็นจำนวนมาก ทำรายได้ให้อินเดียเป็นธรรมท้าวเศรษฐกิจแห่งเดียวในโลก ด้วยหวังที่ไปสู่สุคติ บางคนไปเจ็ดแปดเที่ยวก็มีไปได้ทุกปี นำเลื่อมใสจริง ๆ ถามว่า ทำไมไม่ไปประเทศอื่น ๆ บ้าง ตอบว่าไม่รู้ว่าจะอินเดียมีมนต์คลังอะไรอยากมาอีก ประเทศอื่น ๆ ก็ไปมาแล้วไม่อยากไปอีก ขออนุโมทนนานะโยมนะ บางท่านอธิษฐานชาติหน้าขอให้ได้มาเกิดในอินเดีย จะกล่าวไปไย นักร้องที่เลียนแบบท่าเต้นแบบแจกได้ คนนั้นเป็นราชาราชินีนักร้องเลยละ อย่างคุณพุ่มพวง ดวงจันทร์ ได้สมญานามว่าเป็นราชินีลูกทุ่งหญิงเมืองไทย

ข้อที่ว่า “อินเดีย คือสุสานอารยธรรมตำนานโลก”

อินเดียเป็นแหล่งอารยธรรมเกือบทุกอย่าง ประเทศไทยเป็นหนี้บุญคุณอินเดียอย่างมหาศาล เพราะเราได้รับมรดกทางศาสนาจากอินเดีย ตำนานพระพุทธศาสนา มา ตำนานประวัติศาสตร์วรรณคดี เช่น รามเกียรติ์ ตำนานเทวดาทั้งหลายล้วนมาจากอินเดีย อินเดียเป็นศูนย์ปรัชญาค่ายปรัชญาตะวันออก นักปราชญ์สมัยโบราณมากมาย อย่างเช่นเจ้าสำนักปรัชญา ๖ สำนัก เจ้าลัทธิ ๖๒ ลัทธิ ศาสตามหาวิระ พระพุทธเจ้าโคตมะ นอกจากนักปราชญ์สมัยโบราณแล้ว ยังมีนักปราชญ์มหาบัณฑิตสมัยใหม่มากที่สุดเช่น ระพินทรานารถฐากอร์, โมหันมะดันบัณฑิต, สวาปาลี ราชะกริชณัน วิเวกานันทะ, มหาตมะคานธี , ศรี ออโรบินโด แม้แต่สำนักมายากลตัวยงที่สามารถเปิดตัวต่อชาวโลกได้แก่ไสยบามา นักมายากลประเทศอื่นก็มี แต่ไม่ได้ตั้งตนเป็นสำนักอย่างไสยบามา มีคนไทยเข้าพบ ไสยบามาได้นมิตลูกแก้วให้ลูกหนึ่ง บางคนได้แหวน วิธีให้ของเขา ให้สองมือแบแล้วแก้วแหวนจะตกลงมาบนฝ่ามือ แต่มีเงื่อนไขว่าต้องเป็นคนปฏิบัติจึงจะได้

**** เอวัง ****

บทความเรื่องลำดับที่ ๑๐